

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **Mgr. R. V.**, zast. JUDr. Emilem Fleglem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2024, č. j. KUJCK 130074/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 9. 2025, č. j. 66 A 1/2025-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice ze dne 22. 11. 2023, č. j. SO/16713/2023, byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec. Již na místě zastavení hlídkou policie uvedla jako adresu místa trvalého pobytu i doručovací adresu x. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 30. 11. 2023 prostřednictvím jejího právního zástupce. Proti posledně uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 15. 12. 2023 odvolání, které později doplnila. Dne 9. 1. 2024 doručila odvolání (vypovězení) plné moci. Žalobkyně současně uvedla, že je od ledna 2024 dlouhodobě pracovně na Slovensku, nezdržuje se na území České republiky a že si pro doručování volí následující adresu: x.

[2] Dne 22. 1. 2024 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. KUJCK 10992/2024, kterým rozhodnutí magistrátu č. j. SO/16713/2023 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný na žádost žalobkyně zrušující rozhodnutí doručoval na adresu pro doručování na Slovensko, jelikož zjistil, že si žalobkyně zrušila datovou schránku. Žalobkyně si na doručovací adrese na Slovensku písemnost nepřevzala. Celá zásilka byla vrácena žalovanému jako nevyžádaná (nevyzvednutá). Žalovaný si z evidence obyvatel ověřil, že žalobkyně má v České republice uvedenou adresu hlášeného místa pobytu. Po marném pokusu o doručení

do ciziny doručoval žalovaný právě na adresu hlášeného místa pobytu v České republice a k doručení zrušujícího rozhodnutí došlo tzv. „fikcí“.

[3] Magistrát následně žalobkyni zaslal vyrozumění o pokračování správního řízení, nařízení ústního jednání na den 30. 5. 2024, předvolání k ústnímu jednání, seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k podkladům na doručovací adresu žalobkyně na Slovensko, uvedené písemnosti však byly vráceny jako nevyžádané. Poté magistrát ověřil, že datová schránka žalobkyně není platná. Magistrát následně vyhotovil další vyrozumění o pokračování správního řízení, nařízení ústního jednání na den 18. 7. 2024, předvolání k ústnímu jednání, seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k podkladům a opětovně písemnosti zaslal na adresu pro doručování na Slovensko. Písemnosti se znovu vrátily jako nevyžádané. Magistrát současně zaslal písemnosti na adresu pobytu žalobkyně v ČR, na kterou byly písemnosti doručeny „fikcí“.

[4] Magistrát rozhodnutím ze dne 6. 8. 2024, č. j. SO/16713/2023, shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit z nedbalosti tím, že dne 5. 5. 2023 kolem 8:54 hod. na dálnici D3, sjezd z dálnice D3 na 127. km, ve směru na obec České Budějovice, řídila motorové vozidlo zn. Toyota Corolla, RZ x, rychlostí 160 km/h (155 km/h po odečtu tolerance) v úseku, kde byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 100 km/h. Žalobkyni za uvedený přestupek uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí zaslal žalobkyni na požadovanou adresu na Slovensko. Zásilka byla opětovně vrácena jako nevyžádaná. Současně magistrát doručoval rozhodnutí i na adresu pobytu v ČR (k doručení došlo „fikcí“ dne 23. 8. 2024).

[5] Dne 14. 9. 2024 podala žalobkyně odvolání proti rozhodnutí magistrátu a mimo jiné žádala o určení neplatnosti doručení a žádala o navrácení lhůty v předešlý stav. Společně s odvoláním doručila plnou moc udělenou společností Parafarmacy s.r.o. a substituční plnou moc této společnosti pro Mgr. Jana Vlka.

[6] Magistrát usnesením ze dne 24. 9. 2024, č. j. SO/16713/2023, žádosti o určení neplatnosti doručení nevyhověl a neprominul zmeškání úkonu – podání odvolání. Toto usnesení bylo potvrzeno žalovaným.

[7] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 6. 11. 2024, č. j. KUJCK 130074/2024, zamítl odvolání jako opožděné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný vzhledem k obstrukčnímu jednání žalobkyně ve spojení s tím, že se písemnosti zaslané na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4 správního řádu) na Slovensko vrátily čtyřikrát jako nevyžádané – nevyzvednuté, aproboval postup magistrátu, který žalobkyni současně s doručováním do ciziny zasílal písemnosti na adresu hlášeného místa pobytu v ČR uvedenou v evidenci obyvatel. Konstatoval proto, že dle spisového materiálu bylo prvostupňové rozhodnutí žalobkyni doručeno dne 23. 8. 2024 fikcí, lhůta 15 dnů pro podání odvolání uplynula dne 9. 9. 2024 a odvolání podané dne 14. 9. 2024 tedy žalobkyně podala opožděně, pročež jej zamítl.

pokračování

[8] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou. Nepřisvědčil námitkám nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a podjatosti oprávněné úřední osoby, jelikož byla odůvodněna toliko nesprávným úředním postupem a byla obecná. Stran nezákonného postupu při doručování, a tedy k otázce včasnosti odvolání, konstatoval, že správní orgány nebyly povinny doručovat na adresu pro doručování na Slovensko, jelikož se všechny tam zaslání písemnosti vracely jako nevyžádané. Jakkoliv je aplikace institutu zneužití práva výjimečným postupem, jednalo se o zjevně obstrukční postup žalobkyně. Zároveň krajský soud neshledal, že byl dán důvod pro ustanovení opatrovníka pro doručování, neboť žalobkyni bylo možno doručovat na adresu v ČR uvedenou v evidenci obyvatel. Dle krajského soudu lze i na adresu hlášeného místa pobytu cizince uvedenou v evidenci obyvatel doručovat fikcí podle § 24 správního řádu. Zbylými námitkami (neprovedení ústního jednání za přítomnosti žalobkyně, jakož i dalšími věcnými námitkami) se krajský soud nezabýval vzhledem k opožděnosti jejího odvolání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka namítá, že odvolání podala včas, jelikož jí správní orgány v průběhu správního řízení nedoručovaly písemnosti zákonným způsobem, zejména zrušující rozhodnutí žalovaného, které bylo doručeno fikcí na adresu v České republice, a tedy nemohlo nabýt právní moci. Judikatura použitá žalovaným ve vztahu k fikci doručení není přílehlavá, stejně jako judikatura aplikovaná krajským soudem, jelikož se týkala občanů České republiky s trvalým pobytem na území. Stěžovatelka žalovanému sdělila, že od ledna 2024 bude dlouhodobě pracovně na Slovensku a sdělila mu doručovací adresu – adresu jejího trvalého pobytu na Slovensku.

[11] Dle stěžovatelky nelze uplatnit fikci doručení, jestliže správní orgán nedoručoval písemnost zákonným způsobem. Zároveň se na doručování uplatní ustanovení správního řádu, nelze však aplikovat, a to ani podpůrně, ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), jak učinil krajský soud, konkrétně § 46b uvedeného zákona. Na základě nezákonného doručování správním orgánem se nemůže jednat o zneužití práva, jak dovodili žalovaný i krajský soud. Stěžovatelka tedy namítá, že jí měl být v případě neúspěšného doručování do zahraničí v souladu s § 22 správního řádu ustanoven opatrovník pro doručování, a to z osob blízkých. Zároveň vyjádřila nesouhlas „s projednáním žaloby v neveřejném zasedání“.

[12] Žalovaný ve vyjádření navrhuje kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou, popřípadě zamítnout jako nedůvodnou. Dále setrvává na své předchozí argumentaci a poukazuje na skutečnost, že cílem jednání stěžovatelky bylo znemožnit projednání přestupku. Nebylo jeho povinností ustanovit stěžovatelce opatrovníka pro doručování, jelikož se jí dařilo doručovat na adresu hlášeného místa pobytu uvedenou v evidenci obyvatel.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[14] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností některých kasačních námitek. Kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. a bude jako nepřipustná odmítnuta dle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, odst. [12], nebo rozsudky NSS ze dne 15. 9. 2022, č. j. 1 As 76/2022-41, odst. [18], a ze dne 23. 6. 2023, č. j. 9 Afs 70/2023-73, odst. [36]). Takový postup opakovaně shledal ústavně konformním i Ústavní soud, např. v nálezu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, bodu 17. a v něm uvedených usneseních. Námitky na stranách 4 (předposlední odstavec), 5, 6, 7 (první a poslední odstavec) a 8 kasační stížnosti doslovně kopírují obsah žalobních námitek uvedených v odst. [7], [11], [13], [14], [15], [16], [17], [18], [19] a [32] žaloby (na č. l. 2, 3 a 4 spisu krajského soudu). Nejvyšší správní soud proto shledal uvedené kasační námitky nepřipustnými (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Jelikož se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), zabýval se Nejvyšší správní soud též přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Konkrétně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. K obsahu neurčitěho pojmu přesah vlastních zájmů stěžovatelky kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém se nepřijatelností podrobně zabýval.

[16] Stěžovatelka přijatelnost kasační stížnosti nikterak neodůvodnila. Nejvyšší správní soud žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti neshledal. Kasační stížnost se nedotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou Nejvyššího správního soudu řešeny nebo jsou řešeny rozdílně a není dána potřeba učinit judikatorní odklon. Nejvyšší správní soud rovněž žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, v napadeném rozsudku neshledal. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[17] Posloupností doručování podle § 20 odst. 1 správního řádu, jakož i volbou adresy pro doručování podle § 19 odst. 4 téhož zákona v zahraničí, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 9 As 244/2016-22 (z nedávné doby srov. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2026, č. j. 10 As 199/2025-82, odst. [18]). Posledně citovaný rozsudek se navíc zabýval i obdobnou věcí, kdy postup obviněného z přestupku měl znaky účelového jednání s cílem znemožnit projednání přestupku, a tedy zneužití práva. Nejvyšší správní soud k samotnému zneužití práva konstatoval, že zneužít lze i práv procesních, a tedy i práva na volbu adresy pro doručování (srov. rozsudek NSS č. j. 10 As 199/2025-82, odst. [24], a tam uvedenou judikaturu).

[18] Obvykle je povinností správního orgánu v případě, že se do ciziny nedaří doručovat, ustanovit takovému adresátu opatrovníka (§ 22 správního řádu). Nejvyšší správní soud však v opakovaně citovaném rozsudku č. j. 10 As 199/2025-82 aproboval postup žalovaného, který nepřiznal adrese pro doručování zvolené v zahraničí účinky, a navíc neustanovil

pokračování

tamnímu stěžovateli opatrovníka, jelikož jednání stěžovatele naplnilo znaky zneužití práva. Namísto toho tamní žalovaný doručoval písemnosti na adresu trvalého pobytu. K možnosti správního orgánu nepřihlédnout ke zvolené adrese pro doručování a k povinnosti řádně zdůvodnit závěr o zneužití práva viz rozsudek č. j. 10 As 199/2025-82, odst. [25], a tam uvedenou judikaturu.

[19] Adresou pro doručování, a to se všemi důsledky včetně uplatnění fikce doručení, může být v případě cizince adresa hlášeného místa pobytu na území (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 244/2016-22, odst. [22], nebo ze dne 28. 5. 2021, č. j. 8 Azs 119/2021-14, odst. [9]).

[20] Stěžovatelka si jako adresu pro doručování podle § 19 odst. 4 správního řádu zvolila adresu na Slovensku. Jakkoliv je tato volba pochopitelná a logická, jelikož je státní občankou Slovenské republiky, nelze odhlížet od jejího specifického postupu v projednávané věci. Stěžovatelka po podání odvolání proti prvnímu rozhodnutí magistrátu, posléze zrušenému, odvolala plnou moc udělenou advokátovi, zrušila svou datovou schránku, zároveň si zvolila adresu pro doručování na Slovensku, kde poštu opakovaně nepřebírala, a nepřebírala ani písemnosti zaslané na adresu hlášeného místa pobytu v tuzemsku. Jednání stěžovatelky spočívající ve volbě adresy doručování tak bylo za zcela specifických okolností v projednávané věci zneužitím práva, které nepožívá právní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 7 As 268/2023-32, odst. [18], jakož i tam citovanou judikaturu).

[21] Žalovaný v projednávané věci správně konstatoval, že cílem jednání stěžovatelky bylo znemožnit projednání přestupku, a proto jí vedle neúspěšného zasílání písemností na adresu pro doručování na Slovensko doručoval zásilky na adresu hlášeného místa pobytu na území evidovanou v rámci jejího přechodného pobytu na území České republiky. Dle Nejvyššího správního soudu tak bylo doručování písemností fikcí na adresu hlášeného místa pobytu stěžovatelky na území České republiky v souladu s příslušnou právní úpravou, a tedy odvolání bylo správně zamítnuto jako opožděné.

[22] Ačkoliv stěžovatelka v kasační stížnosti „*nesouhlasí s projednáním žaloby v neveřejném zasedání*“, Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání, ledaže k tomu shledá důvod (§ 109 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však v nyní posuzované věci neprováděl dokazování a neshledal ani, že by z jiného důvodu bylo nařízení jednání vhodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 s. ř. s., ve spojení s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III.4.). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu